

kursní soud, vycházejí z názoru, že dovolací soud nebyl příslušným o návrhu rozhodnouti, měl dle výslovného předpisu § 44 j. n. odkázati věc na soud v první stolici příslušný, to tím spíše, že dle svých důvodů nebyl a dle stavu věci nemohl býti o tom v pochybnosti, který soud jest v první stolici příslušným.

Čís. 507.

Okolnost, že veřejná obchodní společnost, jež byla stranou ve sporu a zastoupena advokátem, za rozepře byla zrušena, nemá vlivu na projednávání sporu.

(Rozh. ze dne 4. května 1920, Rv II 58/20.)

Žalobě proti veřejné obchodní společnosti, jež byla za sporu zrušena a jejíž oba veřejní společníci, kteří ji tvořili, zemřeli, bylo soudy všech tří stolic vyhověno. Ne j v y š š í s o u d uvedl, pokud šlo o námitku nedostatku procesní způsobilosti, v

d ů v o d e h:

Dovolací důvod čís. 1 § 503 c. ř. s. spatřuje dovolání v tom, že žalovaná firma za sporu byla zrušena a z obchodního rejstříku vymazána, oba její veřejní společníci, kteří ji tvořili, zemřeli, takže tu není právního subjektu na straně žalované a že přes to spor byl proveden a rozhodnut. Než právní stanovisko strany žalované je mylné. Když žalobce podal žalobu, byla zde žalovaná firma a byla také v obchodním rejstříku zapsána jako veřejná společnost, již tvořili veřejní společníci Gustav A. a Leopold A. Tato veřejná společnost udělila pro vedení tohoto sporu svému právnímu zástupci procesní plnou moc. Vedle čl. 85 obch. zák. nevede obchodní živnost společnost, nýbrž veřejní společníci pod společnou firmou. Stanoví-li tudíž čl. III obch. zák., že může obchodní společnost pod svou firmou nabývatí práv a brátí na se závazky, že může žalovati a žalována býti, nestává se tím společnost právnickou osobou, poněvadž není tu zvláštního neosobního jmění, odloučeného od společníků, pro které by provozováním obchodní živnosti vzcházela práva a vznikaly závazky, nýbrž jsou to veřejní společníci sami, kteří obchod provozují a veškerá právní jednání pro sebe uzavírají, práv nabývají a závazky na se berou, žalují a žalování jsou, ovšem vše to pod společným jménem firmy. To plyne zřejmě z ustanovení čl. 112 obch. zák., vedle kterého ručí za závazky společnosti všichni veřejní společníci solidárně v e š k e r ý m svým jméním, jakož i z ustanovení čl. 114 obch. zák., dle něhož každý k zastupování společnosti oprávněný společník může jakékoli druhy obchodů a právních jednání jménem společnosti platně uzavíratí. Třeba tedy by byla žaloba vznesena proti firmě, pod kterou veřejní společníci obchod vedou a právní jednání, z kterého se žaluje, uzavřeli, jsou po právu ve skutečnosti žalování oni sami, oni sami pod společenským jménem udělili plnou moc svému zástupci právnímu a proto okolnost, že veřejná společnost za sporu byla zrušena, ať po likvidaci ať tato ani nenastala, nemá významu pro průběh sporu, když společnost zastoupena jest právním zástupcem procesní plnou mocí vykázaným. Neboť nastala-li likvidace, což má v zápětí jen, že firmu nezastupují společníci nýbrž likvidátoři, nemá

vedle předpisu § 158 c. ř. s. tato změna zákonného zastoupení v zápětí ani přerušení řízení, tím méně zmatečnost jeho a, nebylo-li likvidace vůbec, pak zůstali žalovaní veřejní společníci, stejně jako byli hned původně sami pány rozepře, procesně způsobilí a schopni k právním jednáním a nevádí dle § 155 c. ř. s., že za sporu oba zemřeli, kdyžtž zastoupení jsou advokátem, opatřeným řádnou plnou mocí. Tomuto stanovisku vyhovuje i ustanovení § 11 odstavec druhý ex. ř., dle něhož na základě exekučního titulu proti veřejné společnosti znějícího také po její zrušení lze proti dřívějším jejím společníkům vésti exekuci.

Čís. 508.

Co držiteli zvířete zaříditi náleží, by zhostil se zodpovědností za případnou škodu, určuje se jednak okolnostmi případu, v první řadě povahou a vlastnostmi zvířete, jednak povinností držitele, by dbal takového stupně péle a obezřetnosti, který při obyčejných schopnostech lze vynaložiti.

(Rozh. ze dne 4. května 1920, Rv II 76/20.)

Malý psík žalobcův byl napaden velkým hlídacím psem žalovaného a tak zřízen, že za několik dní zdechl. Psa žalovaného doprovázela v čase příhody služka žalovaného. Žalobě o náhradu škody procesní soud první stolice vyhověl a uvedl po právní stránce v důvodech: Dle § 1320 obč. zák. jest ten, kdo chová zvíře, zodpověden za škodu, nedokáže-li, že se postaral o to, by zvíře bylo náležitě opatrováno a hlídáno. Povinnost dohlédací náleží majiteli, jenž jest také zodpověden za opomenutí svého služebníka, ruče tu za předpokladů § 1315 obč. zák. Zavinění spočívá zde v tom, že statný pes svěřen byl mladému, 16letému děvčeti, jež ho ani na šňůře nevedlo. O d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Správně uvedl soud první stolice, že dle platného práva ručí držitel zvířete pouze, zavinil-li škodu. Držitel zvířete jest povinen, by zamezil veškerá nebezpečí, hrozící z povahy zvířete; povinnosti této zhostí se tím, že zvíře náležitě opatruje a na ně dohlédá. Dále jeho ručení nesahá. Nelze proto požadovati, by ku zvířeti dohlížel takovým způsobem, že by byla vyloučena jakákoliv možnost, způsobiti škodu. Ručení takové přesahovalo by pouhé ručení za vinu, jak je předpokládá § 1320 obč. zák., a šlo by tu o ručení za náhodu (Ehrenzweig, System II/1 str. 475). V případě, o něž tu jde, zachoval držitel zvířete obvyklé opatrnosti, svěřiv psa děvčeti a opatřiv ho náhubkem a šňůrou.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc procesnímu soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Ublíží-li někomu zvíře, práv je z toho ten, kdo zvíře drží, nedokáže-li, že postaral se o to, by náležitě bylo opatřeno a hlídáno (§ 1320 obč. zák. v doslovu III. dílčí novely). Co držiteli zvířete zaříditi náleží, by zhostil se zodpovědnosti za případnou škodu, určuje se jednak okolnostmi případu, jednak povinností držitele zvířete, by dbal takového stupně péle a obezřetnosti, který při obyčejných schopnostech lze vynaložiti (§ 1297 obč.